

Pàgines avançades

El *Diccionari de la literatura catalana* diu que la primera novel·la de l'escriptor Xavier Benguerel, *Pàgines d'un adolescent*, es publica el 1929. Es publica el 1930.

Reacció esborrada

Quan l'Émile d'*El gat* se'n va a veure la seva amiga Nelly, mestressa d'un bar, i li confessa els seus problemes conjugals, en un moment determinat ella li demana que continuï esplaiant-se però ell, de sobte, li fa aquesta pregunta: "¿Quantes habitacions tens al pis de dalt?". Evidentment, com que Simenon és un bon escriptor, abans que la Nelly contesti que en té dues i li demani per quin motiu ho vol saber, llegim al paràgraf següent que "ella va arrufar les celles, perquè no s'esperava la pregunta". En l'edició *Quaderns Crema-Lluís Maria Todó* no ho llegim pas; el paràgraf hi ha estat eliminat.

No és manera

El lector de l'edició *labutxaca-Salvador Oliva d'A través del mirall* llegirà que l'Alícia s'irrita "per la manera de parlar de la Granota", sense que pugui descobrir quina és aquesta manera que la irrita, tot i que Lewis Carroll sí que ho diu: "per la lentitud i l'afectació amb què parlava" ("with irritation at the slow drawl in which he spoke").

La mala herba és immortal

El DIEC2 s'ha empescat una nova teoria científica revolucionària que pertany a l'àmbit de la botànica, fins ara desconeguda del tot, que la mala herba mai no mor. Al DIEC1 i el Fabra, l'exemple "mala herba mai no mor" era una expressió figurada de la definició de "mala herba", de l'herba que no té cap utilitat i perjudica el desenvolupament de les plantes entre les quals creix. Però ara el DIEC2 ha establert que l'expressió és un exemple literal de la definició. Per al DIEC2, doncs, la mala herba és immortal.

Edicions Poncianes enriqueix l'edició bilingüe del 'Faust' de Pessoa amb anàlisis literàries i lèxiques

Edicions Poncianes, l'editorial de l'Associació Joan Ponç que dirigeix Jordi Carulla-Ruiz, ha publicat una edició bilingüe de la recreació que Fernando Pessoa (1888-1935) va fer del mite de Faust, a partir, bàsicament, de l'obra de Goethe. Es tracta de l'obra teatral *Faust. Tragèdia subjectiva*. La traducció és d'Alèxia Sinoble. L'edició parteix de la nova versió realitzada per Teresa Sobral Cunha i que conté variants importants respecte de la que havia publicat ella mateixa el 1988.

L'edició s'enriqueix amb un estudi introductor signat per Joaquim Sala-Sanahuja, "Faust en l'obra de Fernando Pessoa"; una entrevista a Rafael Argullol sobre el mite de Faust en la literatura, realitzada per la traductora, i dos treballs elaborats per la traductora, relacionats amb la seva tasca: unes "Notes a la traducció", bàsicament literàries, i unes "Variacions sobre l'ofici de traduir Pessoa", en les quals argumenta a fons, a través de l'anàlisi filològica, les solucions que ha adoptat davant les paraules de traducció controvertida que assoleixen major preeminència en el drama fàustic. La traductora ha estructurat l'anàlisi filològica dels mots en quatre camps semàntics, segons la relació que estableixen entorn de la por de l'horror del Misteri de l'Univers; la bogeria a què condueix el dolor extrem de Faust; el món cràpula i llibertí de la taverna i l'experiència amb la beguda, com a única triaga per a alliberar-se de la feixuga càrrega del pensament i, finalment, la percepció visual i acústica.

Joaquim Sala-Sanahuja no s'ha limitat a redactar la introducció, sinó que s'ha implicat en la revisió i correcció del text català.

Intel·ligència-Vida. "El conjunt del drama –indica Pessoa en l'epígraf– representa la lluita entre la Intel·ligència i la Vida, en la qual la Intel·ligència sempre hi és vençuda. La Intel·ligència és representada per Faust, i la Vida diversament, segons les circumstàncies accidentals del drama".

En aquesta reconstitució del mite de Faust com una reelaboració de l'obra de Goethe, s'hi empen-

ten, paradoxals i extremades, les obsessions ontològiques de l'autor portuguès, diu Sala-Sanahuja. Gràcies a la reconstrucció del text realitzada per Teresa Sobral Cunha, la distància de l'obra pessoana amb el paradigma del *Faust* goethià és, diu Sala-Sanahuja, immensa, i és marcada sobretot pel caràcter escèptic, gairebé nihilista, del pensament pessoà. "L'idealisme goethià, que compensa la negativitat del Faust amb una mena de sublimació transcendent –continua–, és ara un home angoixat per la Vida i que es debat tot sol en un món que l'engavanya com un abríc massa gran".

Per la seva banda, Rafael Argullol indica que el Faust de Pessoa és un Faust melancòlic que reflecteix la tendència a la visió absurda de l'home modern i de la literatura de l'època, un Faust integrat en el que es pot definir com una concepció nihilista absurda de l'existència, que porta a la melangia i a una mena de camuflatge continu que en ell va ser radical fins i tot amb les seves personalitats literàries.

EL TEMPS

Fernando Pessoa (Lisboa, 1888-1935) va recrear el mite de Faust a partir de la versió de Goethe.